

»Ved elforsyningslovens § 13 a, som er indført i februar 1994, er elselskaberne blevet pålagt at udføre en integreret ressourceplanlægning, dvs. at de skal afveje udbygning med produktionsanlæg over for gennemførelsen af elbesparelser hos forbrugerne.

Bestemmelsen i § 13 a drejer sig således om elselskabernes planlægning. Der er tale om en udbygning af de hidtidige bestemmelser om, at bevillingshaverne efter elforsyningsloven skal planlægge for udbygningen med nye anlæg (§ 5, stk. 1, nr. 4); formålet med de nye bestemmelser har været at sikre, at energibesparelser bliver inddraget i planlægningen.

Efter elforsyningsloven har miljø- og energiministeren forskellige beføjelser til at styre udbygningen af elforsyningsanlæg. Der er således bestemmelser om godkendelse af produktionsanlæg over 25 MW og transmissionsanlæg over 100 kV (§ 5, stk. 1, nr. 5) og bestemmelser om påbud om at anvende bestemte former for energi m.v. (§ 13).

Disse bestemmelser er ikke ændret i forbindelse med bestemmelserne i § 13 a om integreret ressourceplanlægning. Det har i det hele ikke været hensigten med bestemmelserne om integreret ressourceplanlægning, at elselskaberne skal kunne disponere frit over, hvorledes elforsyningsanlæggene bliver udbygget. Elselskabernes dispositioner skal således stadig foregå inden for de overordnede energipolitiske rammer, som fastsættes af regeringen og Folketinget.

Dette fremgår også af bemærkningerne til § 13 a om, at elselskabernes planer som hidtil vil danne grundlag for behandlingen af ansøgninger om godkendelse af anlæg efter elforsyningsloven.

Bestemmelserne i § 9 a er således en del af de energipolitisk fastsatte rammer, inden for hvilke elselskaberne skal udføre deres planlægning efter § 13 a.«

Justitsministeriet har ikke bemærkninger til det af Energistyrelsen anførte.

på en kommunal eller privat drevet skole, og kan ministeren bekræfte, at den såkaldte revselsesret for lærere er afskaffet både ved retningslinjer for skolerne og gennem retspraksis i straffesager?«

Begrundelse

Forlydender i dagspressen i den senere tid kunne efterlade det indtryk, at skolebørns retsbeskyttelse er afhængig af, om barnet er elev på en kommunal eller privat drevet skole.

Svar (15/1 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det følger af straffelovens § 244, at den, som øver vold mod eller på anden måde angriber en andens legeme, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Der er ikke en såkaldt revselsesret for lærere. Selv om der formentlig stadig er et begrænset område, hvor fysisk afstraffelse af børn som led i opdragelsen er straffri, kan det kun antages at gælde for forældre og personer, der står i forældres sted, og ikke for lærere.

En lærers afstraffelse af en elev vil derfor kunne være strafbar. Det gælder, uanset om der er tale om en lærer i folkeskolen eller i en fri grundskole.

Der er ikke hjemmel i lov om friskoler og private grundskoler til at fastsætte regler om undervisningens indhold og tilrettelæggelse eller om disciplinære forhold. Undervisningsministeriet har derfor heller ikke udsendt retningslinjer om afskaffelse af den såkaldte revselsesret. Vi orienterer skolerne om retstilstanden.

Ganske vist er det i bekendtgørelse om fremme af god orden i folkeskolen udtrykkelig nævnt, at legemlig straf ikke må anvendes, men som det fremgår ovenfor følger det af straffeloven, at skolebørns retsbeskyttelse er ens i folkeskolen og i de frie grundskoler.

Jeg har ikke grundlag for at udtale mig om retspraksis i straffesager vedrørende revselsesretten.

Spm. nr. S 837

Til undervisningsministeren (21/12 95) af:
Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte, at læreres vold mod børn er strafbar, uanset om volden finder sted